

1

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

**Stat crux dum volvitur orbis.
Kříž stojí, i když svět se kymácí.**

O svátku Povýšení svatého kříže hledíme na toto znamení porážky, které se stalo znamením Kristova vítězství, naší spásy. „Prostřednictvím Kristova kříže Bůh definitivně a nezvratně říká ne násilí, nespravedlnosti, nenávisti, lži a všemu dalšímu, co nazýváme zlem. Současně křížem nevratně přitaká lásce, pravdě, dobru. Odmítá hřích, přijímá hříšníka.“ (z velkopáteční promluvy u sv. Petra v Římě)

(řádové heslo kartuziánů)

Úvodní slovo

Milé sestry, milí bratři,

po určitém čase, kdy se na vás v úvodníku farního časopisu obracel otec Jakub, беру si nyní slovo, abych k Vám promluvil o několika aktuálních věcech. Jde o příchod nového kaplana, situaci otce Josefa a o volby do farní rady.

Někteří z Vás se mohli po návratu z dovolené divit, jak že se nám to otec Jakub změnil, jiní si možná, vzhledem k jejich podobné postavě i střihu, změny ani nepovšimli. ☺ Tak tedy: od 1. 8. byl do naší farnosti jmenován další kněz, otec Martin Hönig, dosavadní kaplan ve Znojmě. Jistě ho poznáte blíže, nejen při osobním kontaktu, ale i na stránkách našeho farního časopisu.

Toto jmenování má souvislost s tím, že od 1. ledna t. r. pracuji na biskupství jako kancléř kurie, což je práce na plný úvazek. Na farnost mám tedy výrazně méně času, a i když bych rád, abyste to nepoznali, prosím Vás o shovívavost, pokud se Vám bude zdát, že se farnosti nevěnuji tak intenzivně jako dříve. Původně mi bylo řečeno, že místo mne bude jmenován farářem jiný kněz, nyní otec biskup zvolil toto řešení.

Vítám tedy mezi námi otce Martina, se kterým se známe už z dob jeho studií a přeji mu hodně sil a Boží pomoci do nového poslání.

Zároveň vám také musím – nerad – oznámit, že otec Josef Šik, vzhledem k věku a zdravotnímu stavu, není, už od začátku prázdnin, schopen konat v našem kostele kněžskou službu. A i když bych byl jistě rád, aby se to změnilo, je třeba přijmout i to, že, jak mi řekl, „každý jednou končí“. Děkuji mu za ta dlouhá léta služby i za přátelství, které jsem vždy silně vnímal. V posledních letech se jeho služba soustředila na zpovídání a návštěvy nemocných. Prosím Pána, aby v situaci, kdy sám zakouší ohraňčenost tělesných sil, našel útěchu v Božím slově, které vždy věrně a neúnavně hlásal. Jistě nejsem sám, koho by potěšilo, kdyby mu zdraví dovolilo být mezi námi. Ať to bude jakkoli, provázejme jej svou vděčností a modlitbou.

A pak tu máme volby do farní rady. První informace jsou na vývěsce a byly vyhlášeny v ohláškách. V době vydání tohoto čísla je v běhu nominace kandidátů. Prosím Vás, kterým život farního společenství leží na srdci, o účast, o ochotu nechat se případně zvolit, a především o modlitbu za mne i za ty, kteří budou příštích pět let farní radu tvořit. Více se dozvíte dále v samostatném článku.

Školákům a studentům přeji vše dobré v novém školním roce a všem Vám ze srdce žehnám.

Váš farář Jan Mráz

Volby do farní rady

na funkční období 2017 – 2022

Letos skončilo funkční období stávající farní rady, která proto na svém posledním zasedání vyhlásila na neděli 8. října 2017 volby do farní rady pro příští volební období v letech 2017 – 2022.

K tomu je zapotřebí shromáždit nominace těch farníků, kteří budou ve volbách kandidovat. Můžete navrhnout ty, které považujete za vhodné, písemně do schránky u zákristie nebo e-mailem na adresu **farnost@svtomas.net**. Kromě jména nominovaného je třeba uvést i adresu a pokud možno i telefonický kontakt.

Pro volby můžete navrhnout kteréhokoliv farníka staršího 18 let

(jednoho i více, nejvíce však šest jmen). Za farníka je považován ten, kdo se pravidelně účastní bohoslužeb v kostele sv. Tomáše. Návrhy lze odevzdat do pátku 22. září 2017 do konce večerní mše sv.

Těch, které hodláte nominovat, se předem zeptejte, zda svou kandidaturu sami nevylučují. Uspadněte tak práci volební komisi, která musí každou kandidaturu jednotlivě ověřit. Jména kandidátů budou zveřejněna od neděle 24. 9. 2017.

Voleb je třeba se zúčastnit osobně, začnou po večerní mši v sobotu 7. 10. a skončí uzavřením kostela po nedělní večerní mši 8. 10. 2017. Výsledky voleb pak budou náležitě zveřejněny v dalším čísle farního časopisu i na vývěsce v kostele.

Váš farář Jan Mráz

Informace

• **Příprava dětí na 1. svaté přijímání** není součástí vyučování náboženství a probíhá v naší farnosti zvlášť. Její začátek bude zřejmě v době postní a bude včas oznámen v ohláškách i ve farním časopise. Upozorňujeme, že na tuto přípravu je možno přijmout děti, které již absolvovaly nejméně jeden rok vyučování náboženství či jiné odpovídající katecheze.

• **Příprava dospělých** na křest či k prvnímu sv. přijímání bude bývat vždy ve čtvrtek na faře (Lidická 6) od 19:00. První setkání se uskuteční 5. října 2017. Prosíme případné zájemce, aby se hlásili do 30. září u o. Jakuba Tůmy (jakub.j.tuma@gmail.com).

• **Zkoušky dětské scholy** se konají pravidelně ve středu v 16:30 v zákristii kostela. Poté schola zpívá při mši sv. pro děti v 17:30.

• **Schůzky pro ministranty** budou letos opět bývat na faře každé úterý od 16:00 zhruba do 17:15. Poté mohou jít kluci společně ministrovat na večerní mši sv. Noví zájemci o ministrování se mohou hlásit u o. Jakuba.

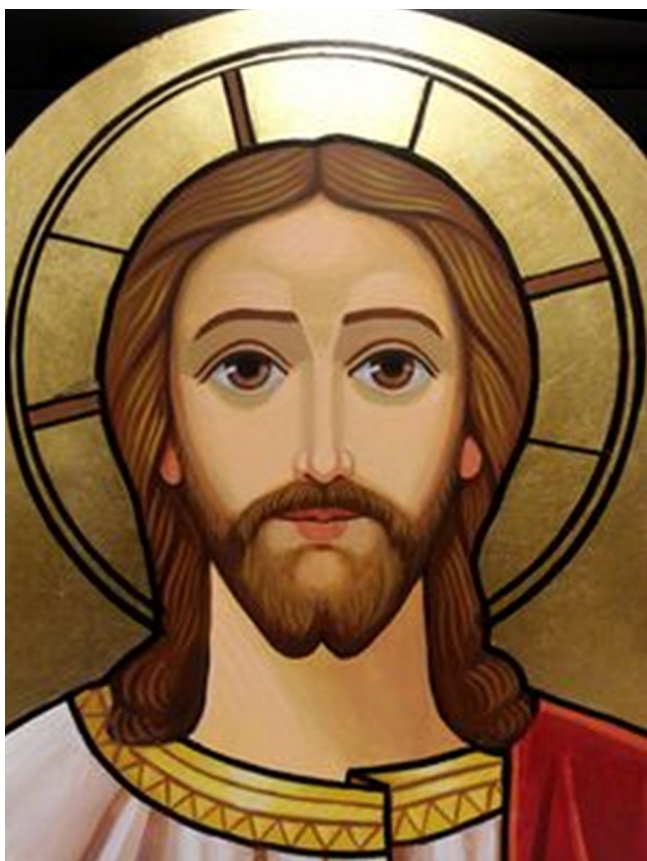
• **Každou neděli** bude bývat v našem kostele pravidelně příležitost k eucharistické adoraci, a to vždy od 18:00 do 18:30. O případných výjimkách budeme včas informovat v ohláškách.

• **Všem, kteří rádi přijímali svátost smíření u o. Josefa Šika** dáváme na vědomí, že o. Josef ze zdravotních důvodů nyní v našem kostele tuto službu bohužel nemůže vykonávat. Využijte, prosím, služby dalších zpovědníků a na o. Josefa, prosím, pamatujte v modlitbě.

• **Alfa u jezuitů.** Ve čtvrtek 5. 10. 2017 začne další běh kurzů Alfa v kostele u jezuitů.

Kurzy jsou určeny pro nevěřící a hledající, kteří mají zájem dozvědět se o Bohu a křesťanství. Pokud máte někoho takového ve svém okolí, pozvěte ho na tento kurz. Můžete jít na kurz i s ním. Bližší informace a kontakty jsou na <http://brno.alfakurzy.cz/>

Výuka náboženství ve školním roce 2017/2018

Srdečně zveme všechny děti naší farnosti na hodiny náboženství, které budou v letošním školním roce probíhat podle následujícího rozpisu. Výuka na faře a na ZŠ Antonínská

začne první týden měsíce října. Na ZŠ Kotlářská začala výuka už v pondělí 11. září. Prosíme rodiče, aby své děti přihlásili co nejdříve, abychom věděli, kolik skupin se nakonec otevře. O případných změnách v rozvrhu vás budeme informovat po uzavření přihlášek.

ZŠ Kotlářská (všechny děti)	Pondělí 15:00 – 16:00 Hana Švábová
ZŠ Antonínská (mladší děti)	Čtvrtek 14:00 – 15:00 Martin Hönig
Fara Lidická 6 (5. – 9. třída)	Středa 15:00 – 15:45 Martin Hönig
Fara Lidická 6 (1. – 4. třída)	Středa 15:50 – 16:30 Martin Hönig

Na ZŠ Botanická, ZŠ Staňkova a ZŠ Lidická zatím čekáme, zda se najde dostatečný počet dětí, aby nám škola umožnila výuku náboženství formou kroužku.

Výuka na faře je otevřená dětem ze všech škol.

Další informace poskytne:

- na ZŠ Kotlářská paní učitelka Hana Švábová
- pro ostatní o. Martin Hönig
martinhonig@seznam.cz
tel.: 731 402 647

o. Martin Hönig

Z farní charity

Milí farníci!

Prázdniny jsou za námi a my vás zdravíme v prvním poprázdninovém čísle Tomáška. Věříme, že jste načerpali nové síly a že se s vámi budeme opět pravidelně setkávat na těchto stránkách a vaše dary budou dále pomáhat potřebným a trpícím. I během letních měsíců jste nám přispívali a my jsme předali peníze na Charitě – Služby Brno. Byly použity k těmto účelům:

Asistenční služba Rafael	5 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	5 000 Kč
Chráněné bydlení pro mentálně postižené	5 000 Kč

Asistenční služba Rafael

je určena pro mentálně postižené a jejich blízké. Zde je text z webových stránek Charity Brno:

Asistenční služba sv. Rafaela je služba osobní asistence, která nabízí pomocnou ruku lidem s mentálním postižením a jejich blízkým. Jedním z našich hlavních cílů je umožnit našim uživatelům, aby mohli v nepříznivé životní situaci zůstat pospolu ve svém přirozeném prostředí. Můžeme nabídnout pomoc při péči o vlastní osobu, o domácnost, při vycházkách nebo návštěvách úřadů a podobně (viz Poskytované služby).

Archanděl Rafael, jehož jsme si vybrali za patrona, je znám z knihy Tobiáš, kde mladíka doprovází na cestách, zažene zlého ducha od jeho milé a vyléčí Tobiášova slepého otce. Jméno Rafael se překládá jako „Bůh uzdravuje“.

Je patronem cestujících, uprchlíků, slepých, nemocných, tělesně i mentálně postižených, ošetřovatelů nemocných, lékařů, lékárníků, mládeže, snoubenců, kněží. Je vzýván při důležitých rozhodnutích.

Boží ochranu a pomoc v novém školním roce a také nastavení pro nové Boží cesty vám vyprošují

dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení a k hněvu.

Jakub 1,19

Občas je někdo z našich známých nemocný a leží v nemocnici nebo doma. My cítíme povinnost ho navštívit. Někdy máme z takové návštěvy obavy, protože nevíme, jaká bude situace a jak ji zvládneme. Musíme mít na paměti, že cílem této návštěvy je přinést nemocnému dobrou náladu a pokoj. Nemůžeme ho proto zahrnout informacemi o lidech, kteří měli podobné onemocnění a kteří dopadli špatně. Nesmíme se soustředit na svoje problémy, anebo

na svoje nemoci, ale musíme dát nemocnému příležitost, aby on nám sdělil to, co ho trápí, jak to prožívá, jak se se svými problémy vyrovnává. My máme spíš mlčet a poslouchat, co nám nemocný chce sdělit. On tím, že formuluje svoje myšlenky, je třídí a srovnává a možná, že v té chvíli i nachází smysl toho, co ho trápí.

Naší snahou má být udělat nemocnému radost, přinést mu klid a pohodu. Když máme možnost, můžeme projevit svůj vztah k němu tím, že mu přineseme nějakou drobnost, která ho potěší a připomene mu naši návštěvu.

My se máme na setkání s člověkem připravit krátkou modlitbou, ve které prosíme o světlo, abychom věděli, jak se máme chovat, a také o schopnost jednat tak, aby to bylo přínosem pro nemocného i pro nás. Když se nám nedostává slov nebo námětu k hovoru, můžeme mlčet. I toto mlčení může být důležité a může přispět k ujasnění pohledu na současný stav.

My nevíme, co probíhá myslí nemocného člověka a co ho nejvíc trápí. Máme mu dát příležitost, aby nám svoje myšlenky sdělil a když to udělá, máme za to být vděční, protože je to z jeho strany projev důvěry, a také jeho potřeby sdělit někomu to, co ho nejvíc trápí. Když nám na nemocném bude záležet a když se budeme snažit pochopit jeho problémy, on to pochopí a jistě mu svým zájmem pomůžeme

a usnadníme současnou situaci, protože bude mít jistotu, že není sám, ale že jsou lidé, kterým na něm záleží a se kterými může počítat. I toto je skutek, který má velkou hodnotu a který prospěje nejen nemocnému, ale i nám.

o. J. Šik

Rozhovor s otcem Martinem Hönigem

Na úvod pár slov o těch, kteří se nám starají o duši. Poslední půlrok byl pro ně asi dost náročný.

Náš pan farář, otec Jan Mráz, již od ledna letošního roku vykonává funkci kancléře na brněnském biskupství. Trochu biskupství závidíme, ☺ neboť ve všední dny tam tráví většinu času a nám se stýská. O to víc se těšíme na jeho moudrá kázání o nedělích.

Otec Jakub Tůma jej v oblasti pastorage velmi dobře zastoupil. To-lik akcí pro různé věkové skupiny jsme tu snad ještě neměli. Od ryze duchovních např. nedělní večerní adoratione, různé přednášky či zamyšlení, až po oblíbené výlety s ministranty, akce pro mládež, pro rodiny s dětmi nebo zájezdy, na které mohou vzpomínat všechny věkové kategorie. Občas jsme měli obavy, aby si nezadělal na syndrom vyhoření, a tak máme velkou radost, že mu přibude bezva parťák. Máme totiž špióny i ve Znojmě – všechno víme, všechno známe.

Ještě než položíme první otázku, musíme z celého srdce poděkovat otci Josefovi Šikovi za jeho neúnavnou službu ve zpovědnici. I když zpovídal několik hodin, byl vždy soustředěný, vlídný a milosrdný a penitenti na něj budou dlouho vzpomínat.

A nyní již první otázka: Odkud pocházíte, otče Martine? Jaká byla rodina, v níž jste vyrůstal?

Pocházím z Letovic na Boskovicku. Jsem Pánu Bohu vděčný za rodiče a oba bratry, staršího Petra a mladšího Davida, s nimiž máme pěkné vztahy. Rodiče nám vždy byli příkladem žité víry.

Kdy jste se rozhodl pro kněžství? Byl to postupný proces zrání nebo nenadálé oslovení, se kterým jste pak dál pracoval?

Jako kluk jsem na kněžství nemyslel. Spíš jsem si představoval, že budu mít rodinu a co budu dělat stejně jako náš táta a co budu dělat jinak ... Kněžské povolání ale ani nepřišlo nenadále. Spíš bylo vyústěním cesty, po níž mně Pán vedl různými oklikami: v dětství jsem se dostal mezi mladé z Církve bratrské, což mi pomohlo začít prožívat víru víc jako osobní vztah. To časem vedlo až k jakési „zamilovanosti“ do Boha. Na druhou stranu jsem byl tehdy v nitru spíše protestant, takže na nějaké kněžství jsem ani nepomyslel. Věděl jsem ale, že chci jednou sloužit Bohu a lidem i tím, co budu dělat jako svou pracovní náplň. Přes zkušenost s ještě jiným

protestantským, hodně extrémním (a hodně ujetým) společenstvím jsem se pak dostal do krize, ze které mě Pán vytáhl díky kamarádovi s podobnou zkušeností. Ten mě pozval na exercicie se starým salesiánským knězem, Petrem Baranem ze Žabovřesk. Na těchto duchovních cvičeních se odehrál můj návrat do katolické Církve. Bylo mi šestnáct let. V dalším kontaktu s Dědou, jak jsme otce Barana nazývali, se pro mě myšlenka na kněžství poprvé stala aktuální. Krátce před jeho smrtí v únoru 2007 jsem mu stačil říct, že se po maturitě hlásím do semináře.

Jak vzpomínáte na svá studia?

Na rok strávený v konviktu (přípravném ročníku) i dva roky v olomouckém semináři vzpomínám velmi rád. Byl to čas navazování přátelství, lidského zrání a duchovního růstu. Na zbylé roky základního studia mě potom otec biskup poslal do Říma. Tento čas byl pro mě obrovským přínosem, za který jsem velmi vděčný. Do ČR jsem se vrátil v létě 2013 současně s Mons. Janem Mrázem, naším tehdejším rektorem. Ovšem já jsem se do vlasti vracel po třech letech, on po dvaceti. A nyní se naše cesty zas potkaly.

Jako jáhen jste působil v zábrdovické farnosti v Brně. Byla to jistě dobrá zkušenost.

Za tuto zkušenost jsem taky moc vděčný. ☺ Otec Jiří Rous, kterého

dobře znáte, je výborný kněz a pro mě byl vzorem i přítelem. Viděl jsem, jak farnost jeho zásluhou funguje jako rodina. Osvojoval jsem si tam základní věci: jak si rozvrhnout denní práci a modlitbu, učit náboženství, připravovat kázání, žehlit kalhoty atd. Také jsem si rozšířil komfortní zónu ve vztahu k Romům a naučil se pár slov v romském jazyce. ☺

Po vysvěcení jste hned nastoupil ve Znojmě? Přibližte nám trochu tuto farnost a Vaše působení v ní.

Mám štěstí na dobré faráře. Znojemský pan děkan Jindřich Bartoš je pro mě vzorem člověka, který kolem sebe nedělá rozruch, ale obětavě pracuje a slouží lidem s nepředstíranou oddaností a důvěrou v Boha. Měl jsem v něm skvělého šéfa i blízkého člověka. To byl jeden z hlavních důvodů, proč jsem byl ve Znojmě rád.

Do tohoto města jsem byl poslán (podobně jako sem) na post, který přede mnou nikdo nezastával. Protože dominikáni rušili ve Znojmě konvent a jejich farnost sv. Kříže měl pod svá křídla přibrat otec Jindřich od sv. Mikuláše, poslal mu pan biskup kaplana. Pan děkan naznal, že je pro lidi lépe, aby jeden kněz byl více jejich, takže on nadále působil spíše u sv. Mikuláše a já hlavně u sv. Kříže, i když zodpovědnost za obě farnosti nesl on. Lidé u sv. Kříže mě ale opravdu přijali za svého a já zase je. Tři roky jsem si mohl hrát na faráře,

aniž bych měl farářskou zodpovědnost.

Kromě základních činností jako je vysluhování svátostí, návštěvy nemocných a výuka náboženství jsem měl ve Znojmě na starost práci s ministranty a mládeží a později také přípravu biřmovanců a katechumenů. Ti se stali mou velikou láskou. ☺

Během Svatého roku milosrdenství jsme měli v kostele Svatou bránu a s ní spojené zvýšené zpovídání místních i poutníků. Vnímал jsem, že nám to přináší veliké požehnání. Silným zážitkem pro mě pak bylo zavírání Svaté brány s prosbami i vyjádřením odpuštění za hříchy a křivdy minulosti i současnosti.

Ted' farnost sv. Tomáše. Farnost velká, specifická. Těšil jste se k nám, nebo jste spíše pociťoval obavy?

Ze Znojma se mi nechtělo. Ale se změnou jsem počítal. Trochu jsem doufal, že dostanu „svoji“ farnost, které bych mohl být otcem a někam ji směřovat s delší perspektivou. Na druhou stranu, když jsem se dozvěděl, že půjdu zrovna sem jako kaplan, byl jsem rád. Tato farnost má dobrou pověst jako živá a kvalitní, takže se těším, že se tu mnoho přiučím. A je pravda, že jako kaplan budu mít – slovy mého táty – taky ještě „prodloužené mládí“. S rolí administrátora farnosti je totiž spojena spousta otravných starostí. ☺

Jste tu teprve pár týdnů, ale přesto: jaký je Váš první dojem? Tak trochu se traduje, že kdo zvládne

„Tomáška“, zvládne již všechno. Je to myšleno v legraci, ale kousek pravdy na tom bude.

Tato farnost má taky pověst farnosti intelektuální a je velická, což ve mně vzbuzuje respekt. Snad nikdy jsem nebyl tak nervózní jako zde při první nedělní bohoslužbě v zaplněném kostele. Ale už je to lepší. Lidé, s kterými jsem se tu zatím seznámil, působí docela normálně a velmi mile. ☺ Nyní se pomalu seznamuji s tím, jak to tady chodí a každý den jsem něčím příjemně překvapen.

Jsem taky rád, že tu mohu být po boku ostříleného kaplana otce Jakuba, který mě do všeho uvádí, seznamuje s lidmi a pomáhá s tím, co je nové.

Mám také štěstí na krásné kostely (Zábrdovice, Znojmo, Sv. Tomáš), a to taky pomáhá k modlitbě. Ze začátku mě mrzelo, že tady na faře nemáme svatostánek. Ale už jsem se naučil chodit do kostela. ☺ Co by za to mnozí farníci dali, mít od něho klíče a kdykoli tam moci přijít se modlit! Líbí se mi tu čím dál tím víc.

Moc děkujeme za rozhovor, přislibujeme přímluvnou modlitbu a doufáme, že se Vám tu bude líbit, že společně prožijeme krásné chvíle na cestě k Božímu království.

Děkuji! I já se za vás všechny modlím a těším se na společnou cestu a spolupráci na Božím díle!

Rozhovor připravila MV

Farní pouť na Vranov 2017

Letošní tradiční farní pouť připadla na pondělí 8. května. Sluníčko se vyhouplo nad obzor v 5:32 a již po 6. hodině ranní vyrazil otec Jakub s několika nejzdatnějšími ze středu Brna. Cestou se k nim přidávali další poutníci a přibližně dvacetičlenná skupinka dorazila pěšky před 9. hodinou do Útěchova.

Jako předchozí rok se tato skupinka uchýlila do oázy u Burešů, kde kromě vody, tryskalo i kafe a stůl se prohýbal pod tíhou dobrot.

Další skupina farníků se dopravila vlastními povozy nebo autobusy na sraz na konečnou autobusu v Útěchově. Hned odtamtud jsme zamířili do lesa, kde na zahájení poutě děti dostaly obrázky Panny Marie Svatotomské a Fatimské, které společně nesly.

Poté průvod poutníků pokračoval po široké lesní cestě přibližně po vrstevnici, takže mohl projet i kočárek. Po nějaké době se celý průvod zastavil na občerstvení. Děti se zúčastnily vyprávění Kláry Koukalové o zjevení Panny Marie ve Fatimě, letos je 100. výročí. Poté každé z dětí dostalo dva kamínky, které představovaly úmysly, za jejichž splnění děti prosily o přímluvu Františka a Hyacintu, děti z Fatimy, které byly svatořečeny na svátek Panny Marie Fatimské 13. 5. 2017.

Pro dospělé přečetl otec Jakub úryvek z evangelia o svatbě v Káně Galilejské. Posléze jsme utvořili modlitební skupinky. V úryvku Písma se praví, jak Ježíš nechal naplnit kádě vodou a následně je proměnil v dobré víno. Jednotlivé skupinky poté obdržely malou nádobku a tu naplňovaly modlitebními úmysly vyřčenými i tichými, psanými i nepsanými.

Ve Vranově nás dojel i autobus s poutníky, kteří vyrazili z Brna od Janáčkova divadla a ještě přibyli další účastníci svými auty. Nyní udělil otec Jakub všem poutníkům požehnání.

Následně ve vranovském poutním kostele proběhla mše svatá, které se u oltáře kromě našeho pana faráře, kaplana a jáhna zúčastnili i ti ministranti, kteří se ještě dokázali udržet na nohou. V kázání se otec Jan mimo jiné zmínil o historii poutního místa.

Po mši svaté se celá společnost přesunula do jídelny poutního domu a na přilehlou zahradu, kde společnými

silami zdolali velké množství donesených potravin. Menší děti poté soutěžily v několika praktických disciplínách (výkop balónu, střelba z pistole, malování prasátka poslepu, vrh koulí na kuželky apod.), které pro ně moc pěkně připravili starší kamarádi.

Posledním bodem společného programu bylo ne zcela snadné rozdělání ohně a společné opékání špekáčků a uzení rodičů. ☺ Kdo se vracel poutním autobusem z Vranova zpět do Brna, ten opékání nestihl.

Pěknou atmosféru farní pouti doplnil i svatý Petr, který poslal to nejkrásnější počasí, co měl pro danou roční dobu k dispozici.

Za naši velkou farní rodinu moc děkujeme všem organizátorům a aktérům této poutě a už teď se těšíme na tu příští!

Foto Ester Kyselková

Míčkovi

Kola či Velocipedy 2017

„Slyšeli jste, co udělá blondýna, když uvidí značku nebezpečná zatáčka ? No, raději jede rovně.“

Tak jsme to letos zkoušeli a musím přiznat, že všichni včetně všech blondýn spolehlivě zatáčeli, kde měli. My totiž máme atypy. Jsme parta, co si dává předsevzetí jak konečně letos začne sportovat a více využívat cyklistická kola, ale stejně až přijde ten jeden společný týden, s funěním vytáhnou před rokem uložené bicykly a po týdnu je zase vrátí na původní místo, opět natěšeně s přesvědčením,

že tentokrát tu aktivitu zvýrazní. No, a pak zase přijde ten společný týden.

Máme oblíbený první týden v srpnu a vybíráme si nejrůznější kouty naší české kotliny. Letos, s poděkováním manželům Krchňákovým, jsme se zabýdli v Rokoli. Rokole je mariánské poutní místo na severozápadním okraji Orlických hor a zároveň zde má sídlo Schönstattské hnutí. Je to místo posazené do krásné krajiny, až by se člověk chtěl stále kochat, a ne se někde honit za kilometry. Ale dá se kochat i při jízdě na kole.

Při mém soukromém vědeckém výzkumu jsem udělal tyto závěry: Nejlépe se kochá při jízdě z mírného kopce. Po rovině se kochá také velmi slušně a z prudkého kopce je kochání vynikající, ale není na něj moc času a je i trochu nebezpečné. Zato do kopce se kochá velmi, velmi špatně. To člověk s námahou sotva sleduje horizont nad sebou a zoufá si, jak pomalu se přibližuje. Jako třeba Deštné v Orlických horách (tuto trasu vymyslel Koala). Jaksi jsme jeli ze špatné strany a před námi se asfalt stále zvedal. Mokrý záda, zpocené čelo, ufuněné plíce a to se fakt obtížně kochá. Zato ti chytřejší, (co jeli proti nám), těm se to kochalo – ó jé, ti fičeli jak severní vítr. Dlouhodobě vždycky někdo přijde s nápadem jak vybrat trasu, která by celá vedla z kopce. Ale na tento úkol je potřeba větší grant a více dotací, peněz a asi i piva.

Ale zpátky ke krajině. Skutečně nádherná příroda, ale i krásná městečka. Namátkou Opočno, Dobruška, Nové Město nad Metují a řada příjemných vesniček v okolí. Nové Město nad Metují jsme si zvláště oblíbili, zejména restauraci U Broučka, kde výborně vaří. Náměstí i okolí je hezky spravené, jsou tam kavárničky i zmrzlina, občůdky, kostel a příjemná atmosféra. Opakem byl naopak Broumov, který jsme projížděli při výletě do Broumovských stěn či skal. Broumov působil

neopraveně, nesympaticky a i hledání nějakého místa pro stravování zde bylo problematické. Potěšil jen opraveným klášterem s parkem a klášterní kavárnou, která k našemu potěšení fungovala velmi dobře.

Na cestách jsme zhlédli také dřevěný kostelík z roku 1553 ve Slavoňově, zájemci si prohlédli zámek v Opočně, potkávali jsme i řadu dalších kostelíků a pozoruhodností. Nejpilnějším v tomto směru byl samozřejmě Rem, který nikdy neopomněl zabočit ke všemu, co mohlo stát za vidění. Občas těmito zajižd'kami zmátl stopu, ale následovníci si alespoň prohlédli polskou hranici, kterou by jinak zcela jistě minuli.

Program jsme měli velmi pohodový. Letos i s duchovním zázemím a ranní mši v 7:30 pro ty, kdo zvládli vstát.

Poklidná snídaně a čas k odjezdu se většinou dohodl na 9:00. Po cestě se vždycky našlo nějaké stravování a večere pro všechny zajistili Krchňákovi objednávkou z nedaleké vývařovny. Ubytování skvělé, pokojíky s příslušenstvím, no prostě, doporučujeme.

A ještě dva momenty byly velmi důležité pro naše přežívání. Za prvé to byly rybníky. Zejména ten přírodní ve vesničce Zákraví, kde jsme byli několikrát schladit naše tělíčka. Bylo

totiž, jak si pamatujete, neskutečné vedro, ale voda v rybníku byla úžasně osvěžující (zde samozřejmě aktivitou hýřili Smejky se synem). Někteří (zejména Helča H. a Pavel F.) v okolí rybníka sbírali houby z čehož podvakerate vznikla i smaženice na druhou večeři. Jediné drobné mínus byl táhlý kopec ze Zákraví směrem domů (a již jste poučení a tedy víte, že bez kochání).

Druhým momentem byly dva nerezové soudky plné hnědavého moku. Ten zase naše tělíčka zchmeloval a chladivý nápoj, po příjezdu ze třicetistupňových teplot a zvládnutí táhlého kopce ... naléval do našich žil nový optimismus. Večery byly teplé a příjemně posloužily k regeneraci sil. Dostalo se i na kytary a trampský repertoár, a také na oslavy drobných výročí účastníků. Až se mi zpětně nechce věřit, co všechno se dá stihnout za 7 dní.

Líbilo se nám moc a výběr podobně kvalitního místa pro příští rok bude obtížný, ale zase do toho půjdem.

Petr Hanák

KLUČIČÍ SKAUTSKÝ TÁBOR 2017

3. 7. – 15. 7. 2017

První dva prázdninové týdny velká část kluků z naší farnosti, někteří i mimo ni, strávili na našem dlouho let ověřeném tábořišti mezi

vesnicemi Lučice a Skuhrov na Havlíčkobrodsku. Pobyt v přírodě na tábořišti, kde není elektřina ani žádné další vymoženosti, odvedl kluky od počítačů a herních konzolí a kluci tak měli více času na povídání si mezi sebou a rozvíjení sebe samých, a to nejen po duševní stránce.

Všichni měli otevřenou škálu možností co dělat ve volném čase. Letos se otevřely workshopy, které měli na starosti vedoucí, kde se kluci mohli naučit správně střílet z luku, brousit sekery, střílet ze vzduchovek, správně pracovat se dřevem, nebo i správně držet tělo při klikování a při běhu.

Celotáborový program byl ze života slavného vynálezce Járy Cimrmana.

Byl to poněkud netradiční program a předem jsme se obávali, že malí kluci toto téma úplně nepoberou, ale k překvapení všech vedoucích byli kluci z programu nadšení. Každé ráno a večer probíhaly nástupy a program,

který čas mezi nimi naplňoval, byl velice nabitý a propracovaný. Objevovaly se nové hry, které se velmi ujaly. Letošní vedení rozšířil ještě na půlku tábora pan kaplan o. Jakub, který přijel na jeden týden a trávil čas jako jeden z nás. V tento čas byla každý den sloužena dobrovolná mše svatá. Bylo možné přijít ke svátosti smíření. Večer se zpívalo u ohně a četly se různé příběhy. Každý den byl zakončen modlitbou po jednotlivých skupinkách. Perličkou uprostřed tábora bylo, když jsme se jako celý tábor vydali na přepad k holkám, které měly letos tábořiště necelých dvacet kilometrů od nás. Pro kluky to bylo veliké dobrodružství, protože většina z nich nic podobného ještě nezažila.

Celý tábor byl zakončen velkým ohněm, kde byly rozdány ceny. Zpívalo se dlouho do noci. V sobotu ráno jsme se sbalili a řekli tábořišti sbohem a vydali se na nádraží, odkud nám jel vlak zpátky do Brna. Doufáme, že příští rok bude také tak vydařený a třeba se potkáme i s někým z vás. ☺

Petr Zelenka

Tábor skautek

Wičhóthi 2017

Náš oddíl Severeck jezdí každé letní prázdniny na skautský tábor. Letos jsme jej poprvé strávily na tábořišti u Dolní Krupé u Havlíčkova Brodu. Tábor jsme ale musely nejdříve upravit a vybudovat tak, aby bylo možné tam po celé tři týdny pobývat. Na třech stavbách jsme s ministranty z kostela sv. Tomáše a s našimi rodiči stavěli kuchyň, vyráběli postele, dělali tyče na stany tee-pee a mnoho dalšího. Všem zúčastněným patří náš velký dík! ☺

Ted' ale něco o samotném táboře. Celými třemi týdny nás provázela etapová hra na téma románu Karla Maye *Poklad na Stříbrném jezeře*. Ve třech skupinkách (Arapahové, Čerokiové a Makahové) jsme se dlouhou cestou plnou překážek (boj s černým panterem, osvobození indiánů ze zajetí trampů nebo zvládnutí boje muže proti muži) snažily dostat ke Stříbrnému jezeru a najít zde ukrytý poklad, což se nám nakonec podařilo. Program byl doplněn stavěním lanových překážek, večery strávenými u slavnostních ohňů, výpravami, výsadky nebo přepady. Tábor byl také zpestřen výletem ke sprátenému oddílu, kde nás čekaly společné hry a mše svatá.

Na závěr musím říct, že i když jsme měly s vybudováním tábořiště spoustu práce, nakonec jsme si celý pobyt moc užily.

Lucie Mueca Suchánková

Skautky YMCA t.s.

Světlušky YMCA t.s.

Tábor světlušek

Kniha džunglí

Letošní tábor světlušek se odehrál na tábořišti v Doubravici nad Svítavou v době od 1. do 11. července. Celkově nás jelo 25 účastnic – z toho 20 světlušek a 5 vedoucích. Tábořem nás provázela etapová hra Kniha džunglí, kde malý chlapec Mauglí prožíval společně s našimi nejmenšími různá dobrodružství.

Světlušky, rozděleny do družinek se jmény Alba, Hattai a Pallipés (pomenované po vyhynulých druzích vlků), musely například zachraňovat Mauglího ze spárů zlých opic, vyrábět primitivní (i hudební) nástroje z přírodnin, které lze nalézt v džungli nebo třeba plnit tzv. Desatero džungle.

Ubytované jsme byly ve stanech s podsadou a večery trávily ve zděné jídelně, která nám byla po celou dobu tábora k dispozici. Často přšelo, ale zvládly jsme to na výbornou a tábor si opravdu užily. ☺

Monča Rory Kozlová

Mimi tábor č. 3

12. – 19. 8. 2017

Po roce jsme se opět vypravili s našimi malými, školkou povinnými dětmi na týden pod stany do Lučice. A abychom mohli dále hrdě nést název „Mimi tábor“, nelenili jsme a během posledního roku přibýly do party hned tři malé tábornice, Miriamka, Kristýnka a Lucka. Shodou okolností se tak stalo naše dítě nejmladším účastníkem a exaktně jsme si ověřili, že pokud je počasí alespoň trochu příznivé (ne na všech turnusech měli letos to štěstí), je louka a blízký les v parném létě to nejlepší prostředí i pro dvouměsíční miminko.

Se staršími dětmi jsme si letos troufli i na sofistikovanější hry a pokladovku po stopách pirátů Tondy a Marka. Hrázky, které vyrobili skauti, dětem umožnily ideální zábavu v podobě čvachtání v potoce, a rodičům připravily nejednu krušnou chvíli při hledání dalšího suchého oblečení. Podnikli jsme také pěší výlety ke studánkám v okolí, což se ukázalo jako ideální cíl pro naše vodomilné potomky. Každodenní večerní program se nevymykal tradicím – špekáčky a zpěv oblíbených písní, z nichž jasně vedou Tři čuníci.

Naše pozvání přijal i pan kaplan (autor umělecké instalace táborové fontánky s andělem), který nám ochotně odsloužil nedělní mši svatou. Při kázání trpělivě vyslechl, kdo ovládá jaký cestovní prostředek (odrážedlo, motorku, či dokonce kolo) a kdo umí jak plavat (s kruhem, s rukávky, či dokonce bez pomůcek). Týden nám utekl neuvěřitelně rychle, při loučení ukápla nejedna dětská slzička a množily se dotazy na téma, proč se musí jet domů. A to je ta nejlepší motivace na další táborová dobrodružství!

Veronika Veverka Papoušková

GPSka

Zvoní. Hodina náboženství končí. Šup všechno do tašky a hurá ven. Jen David pomalu skládá věci. Hlavou mu zní slova písničky, kterou dneska zpívali: Pán Bůh pro mě má svůj cíl ... Pán Bůh pro mě cestu má ...

„Pane učiteli,“ osmělí se kluk. „Co když sejdu z cesty, zajdu moc daleko a už se nebudu moct vrátit na rozcestí, kde jsem špatně odbočil?“

Kluk není hlupý, pomyslí si kateta. Určitě víš, Davide, co je to GPSka. O prázdninách jsme jeli s kamarádem do Francie. Před každou křižovatkou se ozvalo: „Blíží se kruhový objezd. Po sto metrech zahněte doprava.“ Přesto jsme několikrát odbočili špatně. GPSka nás však hned naváděla k cíli nejkratší cestou z toho místa, kde jsme se právě ocitli. Nemohli jsme zabloudit. Věděli jsme přesně, kam jedeme: město, ulici i číslo domu. A když se ozvalo: „Dorazili jste na místo určení,“ stáli jsme přesně před tím domem.

A tak je to i u Pána Boha. Kdykoli sejdeš z cesty, hned tě zase vede tou nejkratší cestou k sobě. Stačí mít otevřené srdce a upřímně se zeptat: Kudy, Pane?

David jde domů a být o pár let starší, dalo by se říct, že se usmívá pod fousy. To se bude maminka divit, až jí řeknu, že Pán Bůh je vlastně taková GPSka.

MV

Pro nejmenší

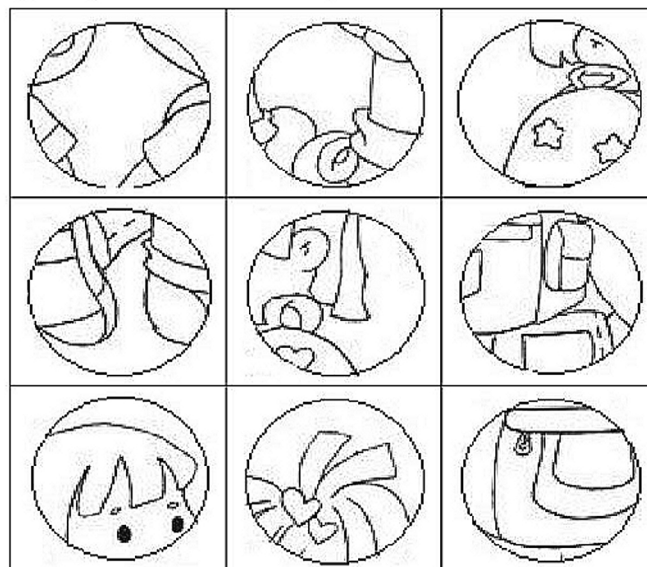
Maminka čekala s napětím na Tomáška, který šel dnes poprvé do školy. Jaká asi bude paní učitelka a s kým nakonec sedí v lavici? Těsně po obědě se Tom přihnul domů se slzami v očích. Místo nových zážitků na maminku vyhrkl: „Všichni se mi smáli, že jsme nebyli o prázdninách u moře!“ Dovolená byla letos opravdu trochu jiná, protože do rodiny přibyla malá Anička a na daleké cesty si rodiče netroufli. „Tome, asi tušíš, že bychom si letos moře já ani Tvá malá sestríčka vůbec neužili“, vysvětlovala maminka trpělivě. „Ale víš co? U moře se umí válet každý! Jestlipak někdo z kluků zažil tolik dobrodružství jako ty na táboře a u babičky? Copak se Ti prázdniny nelíbily?“ „Ale líbily“, odpověděl už trochu klidněji Tomášek, „hlavně, jak jsme hráli noční hru a já se vůbec nebál! A taky výlet na Sněžku, kam jsem vylezl úplně sám!“ „No vidíš“, odpověděla maminka. „Zítra klukům toto všechno popovídej a taky jim můžeš říct, že jsi velký brácha, který musí chránit svou malou sestríčku.“ Tomášek vlepil mamince velkou pusu, „máš pravdu, mami, mě by to u moře beztak nebavilo“, a utíkal do kuchyně k jídelnímu stolu. Méně je totiž často více, pomyslela si maminka, a už servírovala svému šikovnému prvňáčkovi jahodové knedlíky.

Veronika Veverka Papoušková

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

ŠKOLA. Děti se chystají do školy. Které výřezy do obrázku nepatří?

PRO STARŠÍ

ŠIFRA. Spočítej příklady, každému výsledku odpovídá některé písmeno.

číslo	5 . 4	70 – 57	80 : 80	10 + 14	75 – 60	4 . 4	45 – 25	7 . 3
písmeno								

číslo	12 + 8	2 . 12	10 – 9	63 : 3	25 : 5	88 – 80	28 – 12
písmeno							

číslo	12 + 12	13 : 13	33 : 11	79 – 66	10 : 10	8 + 16	1 . 1
písmeno							

šifrovací tabulka:

1	A, Á	5	E, É	9	CH	13	L	17	P	21	T	25	W
2	B	6	F	10	I, Í	14	M	18	Q	22	U	26	X
3	C, Č	7	G	11	J	15	N	19	R, Ř	23	Ú, Ů	27	Y, Ý
4	D	8	H	12	K	16	O, Ó	20	S, Š	24	V	28	Z, Ž

Klára Špunt Zelinková